

Kjøbenhavnsposten.

Redigeret af J. F. Gisdwad.

Udgiven og forlagt af A. P. Linne.

II^{te} Aarg.

Torsdag d. 8. Juni 1837.

Nr. 156.

Gorsendes, ifølge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Posten saavel i Danmark som i Hertugdommerne.

Om den lovgivende Myndighed

i Trykkesfrihedselskabet.
(Af X. Algreen-Ulfing.)

II:

I den foregaaende Artikel troer jeg at have viist, at de Maend, som i sin Tid have indbudt til at stiftre Trykkesfrihedselskabet, ikke uden Modsigelse kunde indstrænke deittes Virksomhed indenfor de i Lovenes § 1 bestemte Grænser, og at Selskabet heller ikke ved dets Stiftelse har erklæret hin Paraphraph for en uforanderlig Grundlov. Eigesom derhos hine Maend, som allerede forhen bemærket, vare ubefviede til at sætte Selskabet saadanne Grænser, saaledes anseer jeg heller ingen Generalforsamling berettiget til, for bestandigt at binde Selskabet til en vis Virksomhed. Den første Generalforsamling kan lige saa lidt som nogen paafølgende påalægge et Selskab af denne Natur saadanne Lænker, og enhver tilkommende Forsamling kan, i Kraft af den samme lovgivende Magt, ifølge hvilken en foregaaende har taget en saadan Beslutning, igjen ophøve samme. Hvad vil man desuden gjøre, naar Generalforsamlingen tiltager sig denne Ret? Dette Spørgsmaal kan man dog ikke undlade at forelægge sig selv. Den ene af de forommeldte Committeeer gaaer nemlig saa vidt, at den ikke engang vil tilstede Selskabets Generalforsamling eensstemmig at gjøre Forandring i Lovenes § 1, hvorfor den saameget mindre kan tilstede det med Pluralitet, hvor stor denne endogsaa maatte være. Men hvad vil da Minoriteten gjøre, naar Pluraliteten, benyttende sin naturlige og i Lovene hjemlede Ret til at give og forandre Lov og bestemme Gjenstandene for Selskabets Virksomhed, gior denne Ret gjeldende med Hensyn til det i § 1 bestemte Formaal for Selskabet? Det er nok værdt at høre, hvad hine Committeeer selv sige derom. Den første Committee ytrer, at Selskabet da ikke længer vilde være det samme Selskab, at ethvert Medlem havde Ret til at fordre og vente,

at ingen saadan Forandring foregaaer, og til i modsat Falb, — at ansee sit Forhold til Selskabet oplost. Men den Ret negtes ham jo til ingen Tid. Dertil behøver han ikke først at oppebie en slig Generalforsamlings Beslutning. Det Forhold, hvori Medlemmerne staar til Trykkesfrihedselskabet, er saa løst, at Enhver kan udtræde af samme, naar han vil, idet han blot behøver at tilskrive Formanden de Ord: „Herved udmelder jeg mig af Trykkesfrihedselskabet.“ Skal altsaa Virkningen ikke være nogen anden, saa er derved Intet opnaaet, og deri indeholderes Intet, hvorved Minoriteten kunde hindre Majoriteten fra at forandre Selskabets Formaal. Den sidste Committeeebetænkning udtrykker sig paa samme Maade, men har dog derhos en Ytring, som hentyder paa, at man kunde ville kalde Landets Love til Hjælp, hvis Generalforsamlingen tiltog sig en saadan Ret. Det hedder nemlig, at Generalforsamlingen maa ansees incompetent til at forandre Selskabets Diemed og saaledes gjøre Selskabet til noget andet end det, det er efter de nu gjeldende Love og den Virksomhed, det hidtil har haft, og hvis Generalforsamlingen tiltager sig denne Ret ved en Pluralitet, og de, som derimod protestere, ikke skulde finde Medhold i Landets Love, da staar det dem frit for at udtræde og stiftre et nyt Selskab med samme Formaal som det gamle. Dette Sidste negtes dem nu ingenlunde. De kunne til enhver Tid udtræde og stiftre et nyt Selskab af samme eller lignende Natur, som det nærværende, i Kraft af den samme Foreningsret, hvormed dette Selskab er stiftet. Derimod indsees det ikke, hvilke de Love og Forordninger ere, som Minoriteten i et saadant Tilfælde skulde tage sin Tilsflugt til. At det forandrede Formaal, som Generalforsamlingen maatte sætte sig, maa være lovligt, forstaar sig af sig selv, men et andet Formaal vil Selskabet vistnok aldrig sætte sig, og det var i saa Falb Statsmagten, der vilde have at intervenere, uden at Minoriteten behøvede at foretage noget Skridt i den Anledning. Men dette for-

Nyheds-Post.

men Selskabets Værdighed fordrer, at den engang for alle vises tilbage. Hvor store Fortjenester hine Mænd ogsaa kunne have af Selskabets Stiftelse; hvormeget man maa paaskjonne deres Virksomhed som Medlemmer af Representantskabet og Skriftdiscontoene; hvor stor og ustrømt Hoiagelse man maa nære for dem som Mennesker og som Videnskabsmænd: ikke før de dog derfor opførte sig til Gneboldsherrer over Selskabet. Intet berettiger dem til at afstiske Selskabet visse bestemte Grændser, som ikke maae overstrides, eller op-hvie enkelte Paragrapher til Grundloven, som Selskabet ikke skal være berettiget til at forandre, og de tor ikke stille deres Udtredelse, og et derved fremkaldt Schisma, op som et Strekkesbillede, der skal afholde Forsamlingen fra at fatte de Beslutninger, som de ikke ansee ønskelige. Selskabet er Herre i sit eget Huus, og lader sig ikke af enkelte Medlemmer, de være hvem de være ville, foreskrive, hvad det skal gjøre eller lade. Heller ikke var det godt, om Selskabet skulde staae og falde med nogle enkelte Individuer, i hvor betydningsfulde disse end kunne være. Var dette Tilfældet, saa viste det netop, at Selskabet ikke havde nogen indre Kjerner, og dets Oplossning kunde man i saa Fald ikke ansee som nogen stor Ulykke. Men dette er ikke saaledes. Selskabet vil vide at bestaae uden hine Medlemmer. Hinder Selskabet det derfor, efter noeste Overveielse, rigtigt at modifcere sit nuværende Formaal, (hvilket jeg dog, som nys bemerket, ikke nu kan ansee ønskeligt), maa det finde sig i, at de Medlemmer udtræde, som ikke deri ere enige. Det vil smerte os, at see Mænd forlade Selskabet, hvem dette skylder saameget. Vi ville ofte komme til at savne deres Kundskaber, deres Medvirking, deres Understøttelse af mangen Art. Vi ville beklage, at modsatte Anstuelser skulle dem fra hinanden, der dog i Grunden stræbe til et og samme Maal. Men aldrig opgiver Selskabet derfor sin naturlige, sin i Lovene grundede Ret til selv at bestemme sit Formaal og sin Virksomhed saaledes, som det finder det rigtigt og passende.

København, den 8de Juni 1837. — At der gaves en Tid, da der her i Staden verserede mange smudsigte Pobelblade, der, for at fange Skillingen, nedlod sig til en Zone og Udtryksmaade, som den ødtere Deel af Publicum med Afsky vendte sig bort fra, er os endnu i frist Minde. Disse Bladte syntes dog lykkeligvis i den sidste Tid at være blevne reducerede til nogle saa. Men nu er atter et Blad fremstaet, der i de omtalte Henseender ikke synes at ville staae tilbage for hine, det er Københavns Commissionstidende. I den senere Tid har der i denne Avis været indrykket saa mange i en lav Zone nedskrevne Stykker, saa mange Persiflager mod bestemte Personer, der vel sædvanligvis ikke ere navngivne, men som dog ved Tegn eller andre umiskjendelige Kjendemærker tydelig ere blevne paagedede, at man ikke kan andet end anse dette Blad nedskuet i Pobelbladenes Række. Det er at beklage, at et Blad, der fra Begyndelsen havde et saa nyttigt Diemed, som Københavns Commissionstidende, er udartet i den Grad. Vi have ikke set Hensigt med disse Linier at fornærme dets Udgiver, men blot at advare ham om, at han for Fremtiden ikke optager saadanne Stykker, som aabenbar bør et saa forhadt Prez, hvis han ellers ønsker, at Bladet fremdeles skal have Fremgang og opnæae den Hensigt, i hvilken det fra Begyndelsen blev udgivet. Thi saalænge han vedbliver som hidintil, vil den ødtere og mere dannede Deel af Publicum undse sig ved at subscribere paa Bladet, eller overhoved ved at læse det.

— Den 14 Jod høie Schillers Statue af Thorvaldsen ere tilliggemed de fire for Postamentet bestemte og af samme Konstner stifterede og udførte Basrelief velbehøden ankomne til München, og nu opstillede i det store kongl. bayerske Metalstoberies Atelier, hvor Statuen skal støbes af Stiglmaier. Transporten er skeet til Lands paa Bogné bespræede med Muuldyr. — Alle Venner og Beundrere saavel af den udsødelige Diger som af den berømte Konstner, strømme sammen i München for at beundre dette Mesterværk, den udtryksfulde Statue og de findrigre Basreliefs. — Ligeledes ses i Alar paa Konstdællingen i Breva-Palladsset i Mailand, den mest glimrende man nogensinde har haft i denne Stad, twende Basreliefs af Thorvaldsen: „Amorinernes Rede“ og „Nemesis.“

— Den allerede i Hvor Sommer anmeldte Novelle i tre Bind af Henrik Steffens, „die Revolution“, vil udkomme i Lobet af denne Maaned. Ligeledes udgiver samme Forfatter et Bind „Gebirgsagen.“

Musikforeningen.

Paa Grund af den i Københavnsposten Nr. 149 fremsatte Forespørgsel, finder Musikforeningens Administration sig foranlediget til herved at erklære, at — saavel i Folge Hensigten med Præsopgaven, som i Folge Generalforsamlingens Beslutning angaaende dette Punkt — de i ovennævnte Inserat omtalte gennemførte Sang-Compositioner ikke kunne antages til Concurrence, men kun egentlige Sange, hvor samme Melodi gjentages for hvert Vers.

Administrationen for Musikforeningen d. 7. Juni 1837.

Gærdig fra Trykkeriet Torsdag Eftermiddag Kl. 5.

Redacteuren boer i Koklegade Nr. 136 2den Sal, og træffes sikrest hjemme til Kl. 11 Form. og imellem 5—6 Efterm.

Før dette Blad tegner man sig heri Staden paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade, Nr. 8 i Stuen, og i Provindserne paa alle Kongelige Postkontoirer; Prisen er kvartaliter 2 Rbd. 48 S. og 2. for indenbydes og 3 Rbd. 8 S. Solv for udenbydes Abonnenter.

Trykt, med Hurtigpresse, i det Høstte Officin, ved Carl C. Werner

Thorvaldsens Museums
Smastryk-Samling

1837